

آیین، مثنوی شعر فارسی

شعر شکوهمند فارسی در دامان فرهنگ غنی اسلامی و ایرانی متولد و در پرتو آموزه‌های برخاسته از این سرچشمه‌های زلال رشد یافت و بالید تا به فتح قله‌های کمال برای بیان عمیق‌ترین اندیشه‌ها و زلال‌ترین احساس‌ها نایل آمد.

برآیند شعر فارسی معرفت است و خرد و روشنی و آنگاه که بیوند شعر با فضیلت‌ها در آینه شعر آیینی و ولایی به تجلی رسیده است، شاهد تصویرهای آسمانی از ارادت فرهیخته شعر و شاعران این مزر و بوم نسبت به آموزه‌های انسان‌ساز اسلامی و قرآنی و رسول مکرم اسلام و اهل بیت علیهم السلام بوده‌ایم. نبی اکرم و اهل بیت علیهم السلام که مظهر انسان کامل در بین مخلوقات خداوند هستند با آن جلوه‌های شکوهمند معرفتی و انسانی از منابع عظیم الهام‌بخشی به هنرمندان و ادیبان در طول تاریخ بوده‌اند و تجلی این الهامات در شعر فارسی فصلی شکوهمند در تاریخ ادبیات این سرزمین گشوده است. در دفته‌های پس از انقلاب اسلامی و با نگاه تازه و نافذی که انقلاب و آموزه‌های آن به شعر و شاعران داد، شعر آیینی، افقی بدیع و ژرف را تجربه کرده که دست‌آورد آن سحری است که می‌رود تا صبح دولتش در افق شعر انقلاب اسلامی بدمد از جمله ضرورت‌هایی که فضای انقلاب اسلامی، موجب شد تا ذهن شاعران معطوف آن شود، پرداختن به چرایی در ادبیات آیینی بود، در کنار چگونگی، که پیش از این وجه غالب شعرهای آیینی بود. در شعر آیینی گذشته، بیشتر به بیان و توصیف زندگی اهل بیت و رخداد‌های صدر اسلام توجه شده است و تأمل بر فلسفه وجودی نبوت و امامت و ولایت در ابعاد مختلف آن تا حدی مورد غفلت واقع شده است. جایگاه بلند مفاهیمی چون بعثت، نبوت، امامت، ولایت، عاشورا، انتظار و... در شعر انقلاب و از طرفی ظرافت و حساسیت خارق‌العاده‌ای که پرداختن به این مفاهیم در فرهنگ دینی ما دارد، مجله شعر بر آن شد تا در حد مقدرات در ویژه‌نامه‌ای که تقدیم حضورتان می‌شود، به انعکاس دیدگاه‌های صاحب‌نظران بیرامون شناخت پیشینه و جریان‌های معاصر شعر آیینی و باید و نبایدهای آن و همچنین ارائه تصویری از شعر آیینی معاصر اقدام کند.

سردبیر

